

ת.ד 102 בני ברק
פקס: 03-5055919
9139191@gmail.com

זכר מואמינים

גליון שבועי מבית 'בני אמונים'

פרשת תרומה תשפ"ב שנה ט | גליון מס' 419

פניני אמונים

פניני תפלה בפרשה

פרתחו שערים

דבר מוסד ונשיא 'בני אמונים'

'ארוממך אלוקי המלך'

בסדר ברכות השחר ישנה תופעה מעניינת: כל אחת מהברכות נפתחת ב'ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם'. ביתר קבוצות הברכות רק הברכה הראשונה פותחת ב'ברוך', והסבה ההלכתית לכך היא שכל הברכות שאחריה נחשבות כ'ברכה הסמוכה לחברתה' שדינה הוא שאינה פותחת ב'ברוך'. ברכות השחר שונות מיתר הקבוצות כיון שמלכתחלה הן לא נתקנו לאומן ביחד אלא כל ברכה נתקנה כברכה בפני עצמה (תוספות ברכות מו ד"ה כל).

ואולם חשוב שנשים לב כי יש בברכות השחר, בכל ברכה מחדש, תזכרת חשובה בעברנו: מיד בקומנו אנו מזכירים לעצמנו שוב ושוב שלעולם יש מלך, ולנו יש תפקיד שלשמו נועדנו, לשרתו ולברך בשמו.

במסכת ברכות (מ ב) אמר רבי יוחנן: "כל ברכה שאין בה מלכות אינה ברכה". מדבריו עולה שאמירת 'מלך העולם' אינה רק תוספת לברכה, אלא היא עקר הברכה. שהרי זו מטרת הברכה, לגרם לנו להבין שה' הוא מלך העולם, ועלינו לקבל על עצמנו על מלכותו.

עלינו לשמח אפוא בהזדמנות נפלאה זו המזדמנת לפתחנו מדי בקר. כאשר נאמר פעם אחר פעם ברגש ובכונה את המלים 'מלך העולם', בודאי נזכה לקבל על מלכות שמים באהבה.

אם נוסיף להתבונן בדבר נבין כי ענית אמן אחר ברכות השחר היא המשלימה את קבלת על מלכות ה', וכפי שאמרו חכמים (שבת קיט ב) שאמון היא ראשי תבות א-ל-מלך נאמן. בכל פעם שהמברך מכריז שה' יתברך הוא מלך העולם, העונה אמן מסכים לדבריו כי הוא אכן א-ל-מלך נאמן.

בקריאת 'גירוממה שמו יחדו',
שבת שלום ומברך,

י' 298 ז'ר מכאולס"ן

פרשי כנפים' כמלאכים, נועדה להשריש בישראל את האמונה במציאותם של מלאכי מעלה. אמונה זו הכרחית לקיום האמונה בנבואה, שפידוע היא אחד מעקרי הדת, לפי שהמלאכים הם השליחים שבאמצעותם מתנבאים הנביאים.

מדברי רבנו בחיי, שמציאות הכרובים נחוצה לבסוס יסודות אמונתנו, למד רבי חיים סופר בעל המחנה חיים' סמך למנהג ישראל בתקופת הגלות לצר על ארון הקדוש או לרקם על פרכתו דמות שני אריות משני צדי לוחות הברית, זכר לכרובים שהיו קבועים "משני קצות הכפרת". ואף טפוסקים רבים החמירו בענין זה, כתב המחנה חיים' שככל שאין מדבר בדמות שלמה אלא בצורה הנראית מן הצד אין בדבר חשש אסור (שו"ת 'מחנה חיים' י"ד סי' כט).

'מאה ברכות' בשנים

"ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (כה ב)

בזהר הקדוש (ניקהל ר א) דרשו: "מהו 'תרומה'?... תרי [שנים] ממאה". ומכאן ששעור 'תרומה גדולה' לפי 'עין בינונית' הוא אחד מחמשים [שנים ממאה].

רבי אליעזר הורוביץ מטרניגראד באר כי דרשת 'תרי ממאה' נאמרה אף בנוגע לתפלותינו וברכותינו. שהרי אמרו חכמים (תנחומא פקודי ט) שביחס לזמננו שאין לנו משכן ומקדש בקש דוד (תהלים קיט ח): "גדבות פי רצה נא ה'" - שתפלותינו תהיינה רצויות לפני ה' כתרומת המשכן. וכך יש לדרש: "ויקחו לי תרומה" - 'תרי ממאה' - שאמירת מאה הברכות בכל יום תעשה 'בתרי', כלומר באמירה ובכונת הלב כאחד, וחלילה לא מן השפה ולחוץ בלא כונה, כגוף בלא נשמה. ועל כך אמר הכתוב: "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי", ללמדך שרק המברך בכונת הלב זוכה שברכותיו תעלינה לרצון (נעם מגדים).

על פי דרכו אפשר להוסיף ולבאר כי בדרשת 'תרי ממאה' אף נרמז שכל אחת ממאה הברכות הנאמרות ביום צריכה להאמר בשנים - האחד מברך ומשנהו עונה אמן כנגדו. לפי שענית אמן היא חלק מהברכה (ראה רמ"א או"ח קסז ב; משנ"ב שם כ)

נתינת צדקה לשם שמים

"ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (כה ב)

רש"י פרט: "ויקחו לי" - לשמי, הינו שתהיה התרומה לשם ה' בלבד, ולא כדי להשיג מטרה כלשהי כרדיפת כבוד וכיוצא בזה. האדמו"ר רבי משה יחיאל מאוז'רוב באר שכדי שהתרומה תהיה מקדשת רק לשם ה', ללא כוונת ירה ומטרות אישיות, על הנותן להכיר בעבדה כי כל מה שיש לו שיק לקדוש ברוך הוא שנתן בידיו את הכסף כפקדון, ואין הוא נותן משלו כלום. לפיכך הנהיג האר"י הקדוש לתת צדקה בתפלת 'ויברך דויד' בשעת אמירת: "ואתה מושל בכל" (דה"א כט ב), שכן נתינת צדקה מתוך הכרה שהקדוש ברוך הוא מושל בכל, וכל רכוש שבידי האדם שיק לבוראו, היא הנעשית מתוך כונה ראיה והיא הרצויה בשמים (באר משה).

השראת השכינה תלויה ב'לב' ולא ב'בנין'

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (כה ח)

מדוע נאמר "בתוכם" בלשון רבים ולא 'בתוכו'?

פרש רבי יוסף פצנובסקי מלודז:

בצווי: "ועשו לי מקדש" נכלל אף צווי לכל הדורות, לבנות בקהלות ישראל בתי כנסיות (זהר נשא קכו א), כמאמר חכמים (מגלה כט א) שבית הכנסת נקרא 'מקדש מעט'. לכך מדגיש הכתוב: "ושכנתי בתוכם" - בעושים, ולא במקדש, לאמר: אף אם יהיה הבנין גדול ומפאך, לא אשרה בו את שכנתי אלא אם בוניו ישכמו ויעריבו בו לתפלה ולעבודת ה'.

באפו נוסף פרש: "ועשו לי מקדש" הוא סימן ל"ושכנתי בתוכם"; העבדה שבני ישראל נותנים בנדבות מכספם לבנית המשכן מלמדת על כך שהא מכבר שוכן אני בלבם פנימה וכבודי יקר בעיניהם (פרדס יוסף).

קביעת דמות אריות על ארון הקדש

"ועשית שנים כרבים זהב מקשה תעשה אתם משני קצות הכפרת" (כה יח)

רבנו בחיי מבאר שהעבדה שהכרובים היו

'חסד ומשפט אשירה לך'

הרבי מפייטסבורג התכונן בנגון זה ללגות בתו, ור' הרשל חש שהוא מתכונן באמצעותו ללגותו שלו... כאשר הרופא המרדים שהיה יהודי דתי נכנס אל החדר ומצא את החולה שוכב בעיניים עצומות ומפגם חרישית את הנגון המרטיטי, לא יכול היה שלא להצטרף אליו תוך שעיניו זולגות דמעות.

בעוד הנגון על שפתיו הרדם ר' הרשל בימים הבאים נראה היה כי תחזיתם הקודרת של הרופאים הולכת ומתמששת. מערכות הגוף קרסו בזו אחר זו, והראות כבר היו 'גמורות' לחלוטין. בשלב מסוים המליצו הרופאים לבני המשפחה להתכונן להלויה.

אלא שחבריו ובני משפחתו של ר' הרשל לא חשבו להתיאש כלל. הם החלו להרעיש את העולם ולהעתיר בתפלה בעבורו; השם 'צבי הרשל בן יהודית' הופץ בכל רחבי תבל, ורבבות משלומי אמוני ישראל, אנשים, נשים וטרף, שרבים כלל לא הכירוהו, התגייסו להעתיר בתפלה ולהתחזק לזכותו. במודעות שפרסמו בקשו להתחזק במיחד באמירת 'מזמור לתודה' לרפואתו, וכך בסכומו של 'מבצע' נאמרו לזכותו של ר' הרשל לא פחות מחמשים אלף 'מזמור לתודה'.

מסתבר כי התפללות הרבות, הקבלות והחזקים פעלו את פעלתם. שבועים בדייק לאחר ההרדמה, לאחר שהרופאים כבר נואשו מחייו, ביום שבו הם בקשו להתחיל להנשימו דרך הקנה, פעלה הכרוכה בסכונ רב, התעורר ר' הרשל בפתע פתאום, כביכול קם משנת לילה ארפה. הוא רמז לרופאים על רצונו לקום מהמטה, כאשר הללו עמדו מולו פעורי פה מתדהמה.

ר' הרשל התעורר מתרדמתו חלש ורפה כח, אולם שבועים לאחר מכן כבר רקד ופגז בחתנת בתו כאלו לא ארע דבר.

"מעולם לא ראינו כדבר הזה", התפעלו הרופאים פה אחד, "חולה מנשם ומרדם במצב אנוש שלאחר שבועים של הרדמה יקום ואף יתאושש במהירות כה רבה, זהו דבר שאינו עולה בקנה אחד עם כל מה שלמדנו וידענו עד כה ברפואה..."

הרופאים לא ידעו לתת הסבר להתאוששותו המפלאה, אולם לר' הרשל ולמקורביו היה הדבר מובן. הן מאז ומקדם הם מצהירים באמונה שוב ושוב: "אומרים תודה ונושעים".

נשמע מפי בעל המעשה

"מהם הספויים שאתעורר לאחר ההרדמה?" שאל את הרופא ברעד, והרופא השיב: "לצערי, הספויים קלושים..."

רבי הרשל שכב על המטה בחסר אונים, ממתין לבוא הרופא המרדים, ובד בבד מהרהר במשמעות הדברים ששמע. בעיני רוחו הוא ראה את בתו הפלה, שהיתה אמורה להתחתן בעוד כמה שבועות מגיעה להר הזיתים להזמינו לחפתה, ואת ילדיו הבוכיים אומרים קדיש לצד מטתו. המחשבה על כך שבגיל כה צעיר הוא יעזב את העולם ויתיר את משפחתו לאנחות, גרמה לו לשברון לב נורא.

כמעט ושקע בתהומות היאוש, אלא שדוקא אז, מתוך עמק החשך הבליחה במחו התמיהה הנוקבת: 'הרשל, מה אתה? כבר אמרת תודה לרבוננו של עולם...?' כתלמידו הקרוב של הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א המובה לעורך על הדבר, אמונ ר' הרשל על חשיבות ההודאה לה' על כל הקורות אותו, אם לשבט ואם לחסד. בדרך זו הוא מתנף אף את בני ביתו.

לנגד עיניו צפו ועלו דבריו של רש"י הקדוש על הפסוק בתהלים (קא א): "חסד ומשפט אשירה לך ה' אומרה" - "כשאתה עושה עמי חסד ומשפט, הטוב והמטיב, וכשאתה עושה בי משפט אני אשיר 'ברוך דין האמת'; בין כך ובין כך לך ה' אומרה".

דבריו של רש"י לוו את ר' הרשל מאז ומקדם, על כל צעד ושעל. עתה, בעודו שוכב בחסר אונים מחלט על מטתו, רגעים ספורים לאחר שקבל את הדיעה הקשה כי רבים הספויים שאלו הן הדקות האחרונות שהוא רואה את העולם, התאמץ בכוחותיו האחרונים להגיע את שפתיו כדי לומר מלים ספורות:

"רבוננו של עולם, אני מודה לך על כל החסד שאתה עושה עמי. אני יודע שכל מעשיך הם לטובה, ובין אם אקום מההרדמה ובין אם לאו, מודה אני לפניהך..."

בד בבד החלו שפתיו של ר' הרשל לזמר כמאליהן את הנגון המרטיטי שהלחין הרבי מפייטסבורג זצ"ל בשבת שבה נפטרה בתו הצעירה על פניו, בעודו מתאמץ להסיח דעת מאבלו עד לצאת השבת. נגון מפלא על מלות התפלה הנשגבות: "יודע כל פעול כי אתה פעלתו ובין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה".

היה זה בראש חדש איר תש"פ, בעצומו של הגל הראשון של נגיף הקורונה שהחל לפקד את ארצנו. אל רשימת החולים ההולכת ומתארכת נוסף שמו של רבי הרשל כהן, מחשובי עסקני וחסיד ברסלב בירושלים. ביום בהיר הוא החל לחוש בתסמינים המודיעים כי נדבק בקורונה, חם גופו עלה והוא נתקף בשעול קשה ומכביד.

בתחלה הוא קנה כי כמו אצל מרבית הנדבקים, הדבקותו קלה ותחלף תוך כמה ימים. אולם, כאשר לאחר כשבוע החל לחוש בקשיי נשימה משמעותיים הבין כי אצלו מדבר בענין רציני. אחד

הרופאים לא ידעו לתת הסבר להתאוששותו המפלאה, אולם לר' הרשל ולמקורביו היה הדבר מובן. הן מאז ומקדם הם מצהירים באמונה שוב ושוב: "אומרים תודה ונושעים".

מבני משפחתו דאג להשיג בעבורו מכשיר לבדיקת סטורציה שהראה כי רמת החמצן בדמו נמוכה באופן מסכן ביותר. בעצת עסקני רפואה בכירים הוחש ר' הרשל לבית החולים, ומכאן ואילך התגלגלו הענינים במהירות.

בשל נהלי הקורונה נאלצו בני משפחתו להשאיר מחוץ לכתלי בית החולים ולהותירו להתמודד לבדו עם הבשורות הקשות. הרופאים שעדכנו טרם בואו על מצבו המסכן, מהרו לחברו למכשירים שונים. מהבדיקות שערכו התברר כי מצבו מסכן אף יותר מששערו, והרופאים הודיעו לו ביבשת כי אין מנוס מלהרדמיו על אתר, בתקוה שהדבר יציל את חייו.

לשמע הבשורה היה ר' הרשל נתון בהלם מחלט ובקשי הצליח להגיב.

ברכת 'חונן הדעת'

מהות הברכה

אמרו חכמים (נדרים מא א): "דדא ביה [מי שיש בו דעת] - כולא ביה [יש בו הפל]; דלא דא ביה, מה ביה?" זאת משום שהדעת היא הדבר הנחוצ ביותר לאדם הן לרכישת קנייני הגוף והן לרכישת קנייני הרוח (מהרש"א שם). לגדל חשיבותה של הדעת קבעו חכמים לבקש עליה בפתח כל ברכות הבקשה (ברכות לג א).

מלבד זאת הסברא מחייבת להקדים את בקשת הדעה לשאר הבקשות, לפי שהבקשות קלן תלויות בה. שכן אדם שאין לו דעה לא יבין את נחיצותן של הבקשות שתקנו לנו לבקש בתפלה, ועד כמה על האדם לתלות יתבו בבוראו בלבד (רשב"א חדושי אגדות ברכות שם).

אמירת 'אתה חוננתנו' במוצאי שבת

תקנו חכמים להוסיף מדי מוצאי שבת יום טוב בברכה זו את תפלת: 'אתה חוננתנו', והיא הנקראת 'הבדלה שבתפלה' (ברכות לג א). לקשר בין ההבדלה לברכת 'חונן הדעת' מביאה הגמרא במסכת ברכות (לג א) שני הסברים: רב יוסף מבאר שהאפשרות להבדיל בין קדש לחל תלויה בחכמה, ולכן קבעו להבדיל בברכה זו. ואלו חכמים מבארים שההבדלה מציינת את המעבר משבת לחל, ולפיכך מתאים לאומרה בברכה הראשונה הנאמרת רק בימות החל, שהיא ברכת 'אתה חונן'.

עוד הסבירו חכמים (ירושלמי ברכות ה ב, וראה מג"א רצד א) שכפי שאסור לאדם לעשות מלאכה קדם שיבדיל כף אסור לו לתבע צרכיו קדם שיבדיל. לפיכך יש לומר הבדלה בברכה הראשונה מברכות הבקשה.

את תפלת 'אתה חוננתנו' למדע תורתך נהגו לומר באמצע הברכה, לאחר המלים "לאנוש בינה". ה'לבוש' (רצד א) באר שבמילים "אתה חונן לאדם דעת" אנו מודים על הדעת שנתן הקדוש ברוך הוא בלב האדם להבין ולהשפיל בהיות העולם ובהנהגותיו. ואולם בתפלת "אתה חוננתנו למדע תורתך" אנו מודים במיוחד על הדעת שנתן לישראל כדי להבין בדברי תורה, ומכחה הם יודעים להבדיל בין קדש לחל.

בגנת אמו

אמת שעלינו להודות על הדעת שחנן ה' את האדם, והלואי שיחן אותנו לנהג תמיד בחכמה ודעת (ראה סדור 'נהורא השלם').

מקור הברכה

לאחר שלוש הברכות הראשונות שהן ברכות השבח, סדרו אנשי כנסת הגדולה לומר את ברכות הבקשה, שבהן מבקש האדם על צרכיו. שלוש ברכות הבקשה הראשונות מקדשות לבקשה על עניינים שברוחניות: 'אתה חונן', 'השיבנו... לתורתך' ו'סלח לנו' (ספר חסידים תשנב).

חכמים (גולה יז ב) למדו שיש לבקש על 'בינה' לאחר ברכת הקדשה, מכף שלאחר הפסוק (ישעיהו כט כג): "והקדישו את קדוש יעקב" המרמז לברכת הקדשה, נאמר הפסוק (שם כד): "וידעו תעיו רוח בינה", המרמז לבקשת הבינה.

מבנה הברכה

ברכה זו שונה מברכות הבקשה שאחריה בכך שהיא פותחת בשבח ["אתה חונן"] וחותרת בבקשה ["חננו מאתך"], בשונה מהברכות שאחריה הפותחות בבקשה וחותרות בשבח. זאת משום שלוש הברכות הראשונות הן ברכות שבה, ולפיכך הברכה הראשונה הסמוכה להן פותחת אף היא בשבח ורק לאחר מכן עוברים ללשון בקשה (עיון תפלה בשם מהרש"ד"ל).

עוד בארו זאת על פי מאמר חכמים (נדה ל ב) שמלמדים את העבר במעי אמו את כל התורה כלה, ובשעת לידתו בא מלאך וסוטר על פיו, והוא שוכח את למודו. המפרשים בארו שהלמוד עם המלאך אינו הולך לריק, אלא הוא שב ומתעורר בלב האדם המתגעע בלמודו (ראה 'עץ יוסף' שם). נמצא שבקשת הדעת שונה משאר הבקשות בכך שמבקשים אנו שיחזיר לנו הקדוש ברוך הוא דבר שגלוקח מאתנו טרם הלדתנו. לפיכך רק בה מקדימים אנו ואומרים: "אתה חונן לאדם דעת" - עוד קדם שנולדנו, ומבקשים שנוצפה לשוב ולהבין את אשר כבר למדנו וידענו (הגר"צ מייכלזון רבה של פלונסק, קבץ תל תלפיות ח"י סי כב).

אחת שאלתי

שאלה בהלכות ברכות ואמן

שאלה: שני בני אדם התפללו שחרית של שבת וטעו והתחילו לברך 'אתה חונן'; שניהם שמו לב לטעותם בעודם אוהזים באותה התבה, ובכל זאת - על האחד לסיים את הברכה כלה כבחל, ועל השני להמשיך מיד בתפלה של שבת, הא כיצד?

השאלה והתשובה מעלון פרשת יתרו:

השאלה: האם מי שלא ברך ברכות השחר לפני התפלה ובא לברכן לאחר התפלה, האם יכול לברך ברכת 'מתיר אסורים', לאחר שבברכת 'מתיר מתים' כבר הזכיר 'ומתיר אסורים'?

התשובה: אכן הערוך השלחן (או"ח נב ה) העיר: "גם ברכת 'מתיר אסורים' לא ידעתי איך לברך [אחר התפלה] והא הזכירו במכלכל חיים בחסד'... ואולם בשו"ת 'אגרות משה' (ח"י סי' כ) באר שהם מכניינים לשני עניינים שונים, בברכות השחר אנו מודים על התרת מאסר השנה ובשמונה עשרה על התרת שבויים משבנים.

תשובות ניתן לשלח לפקס
שםספרו 08-9746102
או לכתבת המייל: 9139191@gmail.com

בין הפותרים נכונה יגרל אי"ה סט מקראות גדולות 'עו והדר' מחלק לפרשות. ההגרלה תתקיים מדי שבוע ביום שני שלאחר הופעת העלון. התשובה ושם הזוכה יפורסמו אי"ה בעלון וזקהל.

הזוכה בהגרלה שהתקיימה בין שולחי התשובות לשאלה שהופיעה בעלון פרשת יתרו הוא: הבה"ח בנימין ברנד מביתר עלית

וכאשר תקום מן הספר, תחפש באשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקימו

עניית אמן פותחת שערי תפלה

הזהר הקדוש (וילף רפה ב) כותב שכאשר ישראל נזהרים לענות אמן פראוי, אזי כאשר הם מתפללים לפני הקדוש ברוך הוא על צרותיהם, הקול מכריז בכל העולמות: "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמונים" (ישעיה כו ב) - אל תקרי 'אמונים' אלא 'אמונים'; 'פתחו שערים' - כשם שישראל פתחו שערי הברכות, כך יפתחו בפניהם שערי תפלה, ותתקבל תפלתם.

עוד מובא בתקוני זהר (מ א): על העונה אמן בכל כחו נאמר הפסוק (שם נח ט): "אז תקרא וה' יענה". שכן 'אז' בגימטריה ח', ותבת 'אמן' היא בגימטריה שמות הגי'ה ואדנות, שיש בהם יחד ח' אותיות.

עניית אמן כתפלה נוספת

על הפסוק (תהלים כו יד): "קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה'" דרשו חכמים (מד"ש תהלים שם): "אם נתפללת וחררת ונתפללת תהא מבשר שתפלתך נשמעת". רבנו יונה (אגרת התשובה אות ט) פרש ש"נתפללת וחררת ונתפללת", הינו שלאחר שהתפלל האדם את תפלת הלחש, מקשיב הוא לחזרת התפלה מפי שליח הצבור ועונה אחריו אמן בכונה, ובכך הרי הוא כמי שהתפלל שתי תפלות ומבטח לו שתפלתו נשמעת.

יש מי שהמשיל זאת לשליחת מכתב או חבילה. גם אם השקע מאמץ רב בכתיבת המכתב או בהכנת החבילה, הם לא יוכלו למלא את יעודם מבלי שידאגו לשלח אותם ליעדם באופן הראוי. כך בנוגע לענינו: תפלת הלחש משולה למכתב או חבילה המוכנים לשליחה, ועניית 'אמן' אחר חזרת הש"ץ היא הדרך שבאמצעותה מבטח שהתפלה תגיע ליעדה ('ישמע מהיכלו קולי' עמ' קנא).

שעניית אמן תחול על תפלתו

חכמים (ברכות נה ב) אמרו שמי שחלם חלום ואינו מבין את משמעותו, האם טוב הוא או רע, יעמד לפני הכהנים בשעת ברכת הכהנים ויאמר תפלה מיחדת [שנסקה המלא מובא בגמרא שם] וסימיה בה בעת שהכהנים מסימים את ברכתם. זאת כדי שכאשר הצבור יענו אמן על ברכת הכהנים תחול האמן גם על בקשתו. הוסיף וכתב הערוך השלחן (א"ח קל א) שהסבה שאין די בכך שהחולם יתפלל בשעת ברכת כהנים שהיא עת רצון אלא הצריכוהו לסיים את בקשתו עם הכהנים כדי שהאמן תחול על ברכתו, היא: "לפי שעניית אמן מועיל מאד שתקבל תפלתו".

אל כבוד מעלת הנהלת 'בני אמונים' הי"ו,

תברכו על הפעילות הברוכה. במקום לנהל מערך הסברה על חמרת האסור לדבר בשעת התפלה, בחרתם להסביר לצבור את חשיבותה של כל ברכה ושל כל אמן. ומי ידבר בשעת תפלה או קריאת התורה בה בשעה שהוא מודע להפסד העצום הנגרם בכל פעם שפסידים אמן בכונה!?

רציתי לשתף אתכם ברמז נפלא המלמד על חשיבות עניית אמן בבית הכנסת. בתהלים (פד יא) נאמר: "כי טוב יום בחצריך מאלף בחרתי הסתופף בבית אלקי" הגימטריה של ראשי התבות של מלים אלו, יוצאת בדיוק תשעים ואחת! ללמדנו שהסבה שבחר דוד להסתופף בבית ה' היא אף מחמת האמונים הרבות הנשמעות בה.

ועצה טובה קמשמע לו, וכך אני נוהג בחסד ה', שבכל פעם שאני משכים ללכת לבית הכנסת אני חושב במחיי על המצוות הרבות שאני זוכה בהן עתה בהשקמתי לתפלה ובהליכתי לבית הכנסת, ועל מאות המצוות שאני עומד לזכות בהן באמצעות האמונים שאענה בבית הכנסת.

בברכה נאמנה, י.ש.ב. - לונדון.

נתן לשלח מכתבים לפקס שמספרו 08-9746102 או לכתבת המייל: 9139191@gmail.com

צדיק באמונתו

אמן וברכות במשנת בעל ההלולא

האדר"ת ז"ע

האדר"ת ג' באדר תרס"ה

הרב אליהו דוד רבינוביץ-תאומים הפוכנה בראשי התבות - 'האדר"ת', נולד בשנת תר"ג בעירה פיקלין שבליטא לאביו רבי בנימין שהיה רבה של העירה. עוד בטרם מלאו לו שלוש שנה התמנה לרבה של העיר פוניבז'. במשורה זו כהן כעשרים שנה, ובשנת תרנ"ד התמנה כרבה של העיר מיר. בשנת תרס"א עלה לארץ הקודש בעקבות הזמנתו של רבה הישיש של ירושלים, רבי שמואל סלנט, לכהן לצדו. אולם, עוד בחיי הרב סלנט, כארבע שנים לאחר עלייתו נפטר בג' באדר א' תרס"ה והובא לקבורה בהר הזיתים.

חבה יתרה לעניית אמן

"מאד מאד הייתי נזהר בעניית אמן עוד מילדותי, ואני אוהב ורץ בחבה יתרה למצוה זו. עד שכמעט כטבע הוא לי, שהרגלתי בכל יום לשמע ברכות השחר מפמה אנשים. וממני ילמדו כל הרואה אותי לעשות כן לחבב עניית אמן, אשר בתחלה היו מזלזלים בהם, ולא החשיבו את המצוה הזאת לכלום, ומי זוטור מה שהפליגו חז"ל בשבחיה!?! ובדרך קל פזה יוכל כל אחד לקנות לו עולם הבא, לקיים מצוות למאות, בכל יום בנקל ובלי לאות".

אתחיל אף יום

03-913-9191

קול אמונים - קו התכן של בני אמונים חזוקים יומיים | ספורים מרתקים | מגון תכנים

